

در ۱۱ مهر ۱۳۳۷، وقتی اولین فرستنده تلویزیونی ایران در تهران روشن شد، جعبه‌ای جادویی پا به خانه‌ی ایرانی‌ها گذاشت. حبیب‌الله ثابت پاسال، سرمایه‌دار بخش خصوصی، با راه‌اندازی «تلویزیون ایران» دریچه‌ای به دنیای سرگرمی و اطلاعات گشود. برنامه‌های اولیه، از فیلم‌های دوبله آمریکایی تا اخبار و نمایش‌های کودک، تنها ۴ ساعت در روز پخش می‌شدند، اما همین کافی بود تا عامه ایرانیان مسحور تصاویر متحرک شوند. ورود تلویزیون فرهنگ و آگاهی عمومی را دگرگون کرد؛ از تغییر چیدمان خانه‌ها تا شکل‌گیری بحث‌های خانوادگی پای اخبار. تلویزیون به سرعت از کالایی لوکس به ضرورتی اجتماعی بدل شد، هرچند در ابتدا تنها ۸ درصد مردم به آن دسترسی داشتند. با گسترش شبکه‌ها، از ارومیه تا بندرعباس، این رسانه به ابزاری برای انتقال پیام‌های فرهنگی و سیاسی تبدیل شد، و هنوز هم، پس از ۶ دهه، رسانه‌ای تاثیرگذار به شمار می‌آید.